

КО ЈЕ КО

Драјан Алексић (1958, Бела Црква), студирао историју уметности у Београду. У Србији је објавио следеће књиге: *Кјароскуро* (1992), *Бој се брине за Илију* (1993), *Накјуче* (1994), *Регуиџељ* (1998), *Јосија из беле синајоје* (2000), *Просте смрти* (2001), *Између Нере и Караша* (2003), *Нови нос Снешка Белића* (2005), *Око са стране* (2007). У Немачкој је објавио две књиге: *Vorvorgestern* и *Zwischen Nera und Karasch*. Од 2006. године живи у Америци (Норт Олмстед, Охајо).

Јана Алексић (1984, Крагујевац), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, на Групи за српску књижевност и језик са општом књижевношћу, где је тренутно на докторским студијама из књижевности. Пише поезију и књижевну критику, коју је до сада објавила у књижевној периодици и зборницима. Објавила студију *Ојседгнуџа њрича: њоеџика романа Горана Пејировића* (2013). Ради као истраживач приправник на Институту за књижевност и уметност у Београду.

Иван Анџић (1981, Јагодина), објавио је књигу кратких прича *Тонус* (2009). Заступљен је у антологији *Nga Bergradi, te dashuri – Tregimi i ri nga Serbia* (2011) и у зборницима *Од њриче до њриче* (2009) и *Изван коридора, најбоља крајџка њрича* (2011). Приче су му преведене на албански, енглески, немачки, пољски и словеначки језик. Приредио антологију савремене српске кратке приче за пољско читалаштво и, заједно са Славољубом Марковићем, избор кратких прича ауторки/а млађе генерације – *Плејлисија с њочейџка века* (2011). Уређује часопис студената Филолошког факултета у Београду „Знак“. Преводи са словеначког језика. Живи и ради у Београду и Љубљани.

Соња Аџанасијевић (1962, Лебане), дипломирала је на Економском факултету у Београду. Објавила је романе *Они су остали* (1995), *Црвени круј* (1997), *Бексџиво из акваријума* (2003), *Наранџе за Божану* (2004), *Ко је убио Алфија* (2010), *Ваздушни људи* (2013), и збирку прича *Крилаџа*

џија (2005). Проза јој је превођена на бугарски, македонски и румунски језик. Живи у Београду и ради у Новинској агенцији Танјуг.

Марјаретџ Аџвуг (*Margaret Atwood*, 1939, Отава), канадска списатељица. Објавила је преко тридесет наслова, између осталих и романе: *Слушкињина њрича* (*The Handmaid's Tale*, 1985), *Мачје око* (*Cat's Eye*, 1988) и *Слеџи убица* (*The Blind Assassin*, 2000), за који јој је 2000. године додељена угледна британска књижевна награда „Букер“. Атвудова обрађује најразличитије теме, укључујући национални идентитет, политичка питања и историју, а значајно место у њеном стваралаштву припада положају и проблемима жена у друштву. Убраја се у најзначајније и најчитаније савремене писце.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Објавио је књигу прозе *Твиџтер њриче* (2014). Живи у Новом Саду.

Јелена Бабић (1986, Пожега), дипломирала је и завршила мастер студије на Филолошком факултету у Београду, где је сада на докторским студијама, на модулу Српска књижевност. Учествоје на научним симпозијумима и објављује у периодици. Живи и ради у Београду.

Сџанислав Барањчак (*Stanisław Barańczak*; 1946, Познањ, Пољска – 2014, Бостон, САД), пољски песник, књижевни критичар, есејиста, теоретичар књижевности, преводилац, један од главних представника Новог таласа или шездесетосмаша, професор пољске књижевности на Харварду. Аутор је петнаестак збирки песама (*Корекџура лица*, *У једном даху*, *Јуџарњи дневник*, *Вешџачко дисање*, *Триџић од беџона*, *умора и снеја*, *Аџланџида*, *Разџледница с овој свеџа*, *Хируршка њреџизносџи* и др.), више књига есеја, научних студија (*Пре и џосле. Есеји о џољској џоези*

ји с ѿрелома *седамдесетих* и *осамдесетих* година, *Иронија* и *хармонија*, *Еѿика* и *ѿоеѿика*, *Кнегла* и *реч*, *Најјоре књије*, *Песнички језик Мирона Бјаловшевској*, *Бејунац из уѿоѿије*. *О ѿоезији Збиѿњева Херберѿа* и др.), „највеѿи преводилац XX века с енглеског на пољски“, како је рекао Чеслав Милош (26 Шекспирових драма, сонети, Одн, Хини, Стерн, Бродски, Чарлс Симиѿ, Китс, Фрост, Ларкин, Селан, Венцлова и др.), добитник највеѿих пољских награда и одликовања, 80-их и 90-их, предлаган за Нобелову награду, писао је веома посебну ангажовану поезију у Пољској и лингвистичку у Америци, у којој је боравио од 1981. године.

Нађа Бобичић (Подгорица), дипломирала је и одбранила мастер на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, гдје сада похађа докторске студије књижевности. Објављивала је књижевну критику у оквиру регионалних пројеката *Criticize this!* и *Алѿтернаѿивна књижевна ѿумачења*, у часописима *Quorum*“, „Књиженство“ и „Бетон“, као и на порталу *Booksa.hr*. Добитница је награде за најбољу младу књижевну критичарку у оквиру пројекта *Criticize this!*

Брејѿен Брејѿенбах (*Bryten Breystenbach*; 1939, Бонјевале, Јужноафричка Република), песник, есејиста, сликар, политички активиста. Ради као гостујући професор на Универзитету Кејп Тауна и Њујоршком универзитету. Био је велики борац против апартхејда, због чега је и затваран. Пише на африкансу и енглеском језику. Објавио је преко шездесет књига поезије, прозе и есејистике.

Марко Бојуновић (1989, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Тренутно похађа мастер студије на истом одсеку. Пише књижевне приказе и кратку прозу, преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Миђа Вујичић (1979, Мокрин), дипломирао је општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Новинар је редакције за културу недељника „Нин“, колумниста дневног листа „Блиц“ и сарадник хрватског недељника „Новости“. Објавио је роман *Ошѿтар сѿарѿ* (2010) и збирку прича *Роњење на дах* (2014). Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“. Неколико одломака из његове про-

зе преведено је на енглески, немачки и мађарски језик. Живи у Мокрину и Београду.

Алеш Дебељак (1961, Љубљана), песник, преводилац и есејист. Завршио је студије компаративне књижевности и филозофије, магистрирао и докторирао социологију културе у САД, где је више година боравио као предавач на Универзитету Сиракуза (Њујорк). Сада предаје на щубљанском Факултету за политичке и друштвене науке. Објавио је следеће књиге песама: *Замене, замене* (*Zamenjave, zamenjave*, 1983), *Имена смрѿи* (1985), *Речник ѿишине* (*Slovar tišine*, 1987), *Минуѿи сѿраха* (*Minuta straha*, 1990), *Траг и геѿе* (*Mesto in otrok*, 1996), *Незавршене оге* (*Nedokončane hvalnice*, 2000), *Исѿод ѿвршине* (*Pod gladino*, 2004), *Кријумчару* (*Tihotapci*, 2009), *Како ѿосѿаѿи човек* (*Kako postati človek*, 2014). Из области есејистике објавио је: *Меланхоличне фѿиуре* (1988), *Посѿмодерна сфинја* (1989), *Тамно небо Америке* (1991), *Сумрак игола* (1994), *Форме релиѿиозне имаѿинације* (1995), *Индивидуализам и лиѿерарне меѿаѿоре народа* (1998), *Аѿланѿски мосѿ: есеји о америчкој књижевносѿи* (1998), *На рушевинама модерносѿи* (1999), *Лањски снеј: есеји о кулѿури и ѿранзицији* (2002), *Евроѿа без Евроѿана* (2004), *Балканско брвно* (2010), *Књиѿа, крсѿи, ѿлумесец* (2012) и друге. Такође је приредио бројне књиге на словеначком и енглеском језику. Његова дела су преведена на више светских језика. Добитник је бројних награда како на просторима бивше Југославије, тако и у Словенији и иностранству. Живи и ради на релацији Љубљана–САД.

Бил Дог (*Bill Dodd*; Ланкастер, Велика Британија), енглески песник и шекспиролог. Након што се преселио у Италију, предавао је Енглеску књижевност на универзитетима у Болоњи и Сијени скоро четрдесет година. Објављивао је у бројним британским часописима, укључујући „Stand“, „The New Writer“, „Other Poetry“, „The Red Wheelbarrow“.

Славко Горгић (1941, Дабрица код Стоца, БиХ), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Од 1992. до 2004. је био главни и одговорни уредник „Летописа Матице српске“, а од 2008. до 2012. потпредседник Матице српске. Објавио је књиге прозе: *Врховни слинк* (1975), *Друѿо лице* (1998), *Оѿиѿи* (2004), *Руб* (2010); књиге есеја, критика и огледа: *У видуку сѿиша* (1978), *Слаѿање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Поезија и*

окурузје (1988), *Образац и чин – ојлеги о роману* (1995), „Певач“ Бошка Пејировића (1998), *Ојлеги о Вељку Пејировићу* (2000) *Главни јосао* (2002), *Профили и ситуације* (2004), *Размена дарова – ојлеги и зајиси о савременом српском јеснишћиву* (2006), *Савременост и наслеђе* (2006), *Критичке разјелгенице* (2008), *Трајања и сведочења* (2011), *Ојлеги о Иви Андрићу* (2013), *Сродствва и раздјалине: ојлеги и дневнички зајиси* (2014). Приредио више књига српских писаца. Живи у Новом Саду.

Александра Ђуричић (1963, Београд), студирала је Академију за музику и примењену уметност „Мозартеум“ у Салцбургу, затим Факултет драмских уметности и Историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Дипломирала на ФДУ, на Групи за позоришну и радио продукцију, а магистрирала на Одсеку театрологије. Пише поезију, прозу, есеје, студије и позоришну и музичку критику. Објављене књиге: *Историја ијре* (1998), *Индекс ојерских и балетских либретта* (1999, 2006), *Српско јозоришће у актуелним условима друшћивене транзиције* (2010), *Грације јера и групи есеји* (2014).

Најалиа Жаба је новинарка и преводитељица. Добитница је награда за репортажу *Gazete Wyborczej* из Пољске и међународне организације *GFP5*. Живи и ради у Београду.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Појледало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свејло* (2012). Живи у Новом Саду.

Милан Живановић (1950, Нови Сад), дипломирао је на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књиге: *Мирнодојске јесме* (1976), *Култура или домаћа живошћива* (есеји, 1982), *Сломљени ноћии* (песме, 1982), *Све (ни) је лако кад си млад* (есеји, 1989), *На крају века* (песме, 1993), *Црће и резе* (интервјуи, 1994), *Доњи ракурс* (огледи, 1995), *Дунав, Дунав* (песме, 2000), *Кључеви духа* (разговори, 2002), *Дисцилина ума* (интервјуи, 2006), *Калакача: изабране и нове јесме* (2014). Објавио је и *Панораму младе јујословенске језије* (1980), радио-драму *Џексон Полок*, хрестоматију песама *Сћо јодина сћо јесника* (2001), *Нобеловци I, II*, (са

Ђ. Рандељом, 2006), *Глобализација/Globalization* (2009), *Лазин крос живошћиву уз нос* (2010). Бави се и ликовном уметношћу. Прву самосталну изложбу имао је 1973. у Ликовном салону Трибине младих под насловом *(а)социјалћивна јоља*. Имао је десетак самосталних и више колективних изложби. Члан је Друштва књижевника Војводине и Савеза удружења ликовних уметника Војводине. Живи у Новом Саду.

Никола Живановић (1979, Крагујевац), дипломирао је општу књижевност са теоријом на Филолошком факултету у Београду. Објављене збирке поезије: *Алеја часовника* (1998, са Александром Шаранцем), *Нарцисове љубавне јесме* (1999), *Асћайово* (2009) и *Carmina Galli* (2014). Осим поезије објављује есеје, критичке текстове и преводне светских песника. Уредник је у издавачкој кући „Кораци“. Песме су му превоћене на више страних језика (немачки, пољски, словеначки и други) и заступљене у неколико антологија. Добитник је Награде *Трећеј шћра* за поезију и Награде „Бранко Миљковић“.

Емина Јуна (Јајце, БиХ), дипломирала је компаративну књижевност и библиотекарство, те психологију у Сарајеву, а магистрирала Европску културу и књижевност на Универзитетима у Болоњи и Стразбуру. Пише прозне, публицистичке, драмске и новинске текстове. Објављивала је у књижевним и часописима за културу („Сарајевске свеске“, „Зарез“, „Одјек“, „Тема“, „Bosna franciscana“, „Авлија“, „Бехар“, „Трећа“...), у онлајн часописима („Афирматор“, „Етна“...), интернет порталима у регији (е-новине, Радио Сарајево, Media center, Бука, vox feminae, H-alter...), радију и у дневним новинама („Ослобоћене“). Кратке приче и публицистички текстови су јој објављивани у заједничким зборницима (*Да сам Шејн, Трајовима босанској краљевсћива, Забиљежене...*). Преводи са француског, енглеског и талијанског језика

Урош Зујан (1963, Трбовље, Словенија), песник, есејиста и преводилац. Студирао је компаративну књижевност и социологију културе на Филозофском факултету у Љубљани. Слободни је књижевник. Пише постмодернистичку лирику, есеје (књиге: *Svetloba znotraj pomaranče, Pesem ostaja ista, Pešec*) и преводи (Ј. Амихаж, Ч. Врајт). Књиге поезије: *Sutre* (1991, 2. прош. изд. 2002), *Reka* (1993), *Odpiranje delte* (1995), *Nasledstvo* (1998), *Drevo in*

vrabec (1999), *Nafta* (2002), *Lokomotive* (2004), *Jesensko listje* (2006), *Copati za hojo po Kitajski* (2008).

Милош Јоцић (1988, Нови Сад), тренутно на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Један од уредника и оснивача онлајн часописа за књижевност и културу *Међуџим* (medjutim.org). Један од уредника и покретача *Zing!*-а (e-zing.tk), сајта посвећеног курсу креативног писања прозе на Филозофском факултету у Новом Саду. Кратку прозу и поезију објављује на личним сајтовима.

Кристијана Калаузов Филиповић (1974, Мокрин) дипломирала је на Одсеку за италијански језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Ради као професор у школи страних језика. Књижевним превођењем бави се у слободном времену.

Марија Кнежевић (1963, Београд), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, а магистрирала компаративну књижевност и предавала на Универзитету Мичигена, САД. Објавила је следеће књиге: поезија – *Елејјски савези Јулију* (1994), *Стивари за личну употребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје групо ти* (2001), *Querida* (2001), *Двадесет њесама о љубави и једна љубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007) и *Шен* (2011); роман *Екаштерини* (2005), приче – *Храна за ње* (1989) и *Fabula rasa* (2008); есеји – *Књија о недосћајању* (2003) и *Књија уписака* (2008). Живи у Београду.

Милан Ковачевић (1987, Нови Сад), основне и мастер студије завршио је на Економском факултету Универзитета у Новом Саду. Аутор је романа *Сад*, награђеног признањем *Голуб* Градске библиотеке „Карло Бијелички“ из Сомбора за необјављен рукопис прве књиге за 2014. годину.

Миклауж Комељ (Miklavž Komelj; 1973, Крањ), словеначки песник, есејиста и историчар уметности. Објавио је следеће песничке збирке: *Светло делфина* (*Luč delfina*, 1991) *Ђилибар времена* (*Jantar časa*, 1995), *Роса* (*Rosa*, 2002), *Хиподром* (*Hipodrom*, 2006), *Имена без агресаџа* (*Nenaslovljiva imena*, 2008), *Плава хаљина* (*Modra obleka*, 2011), *Руке у киши* (*Roke v dežju*, 2011) и *Ноћ је ајсџтракџиња од н* (*Noć je apstraktnija kot n*, 2014). Преводи поезију с разних европских језика (Песона, Пазолини, Валејо, Давичо итд.). Докторирао је на Фи-

лозофском факултету Универзитета у Љубљани. Објављене студије и књиге есеја: *Како мислиши џарџизанску уметност?* (*Kako misliti partizansko umetnost?*, 2009), *Пјеро дела Франческа: Диџиџи џорџреџа Фрегерџика да Монџефелџроа и Баџиџиџе Сфорџа* (*Piero della Francesca: Diptih Federica da Montefeltro in Battiste Sforza*, 2009) и *Нужност џоеџије* (*Nujnost poezije*, 2010). Књига *Нужност џоеџије* је награђена Рожанчевом наградом за најбољи есеј 2011. године. Добитник је Вероникине награде, Јенкове награде, као и Награде Прешерновог фонда за поезију. Живи и ради у Љубљани.

Аријан Лека (Arian Leka; 1966, Драч, Албанија), албански писац, објавио је 16 књига, укључујући приповетке, романи, есеје, збирке поезије, деџе књиге. Превођен је на италијански, енглески, немачки, француски, шпански, румунски, бугарски и хрватски језик. Његова прича „Brothers of the Blade“ објављена је у антологији *Best European Fiction 2011*, коју је уредио Александар Хемон. Добитник је три награде за поезију, као и Награде Удружења књижевника (2000. и 2002), као и Награде Министарства културе Албаније. Преводи са италијанског. Уредник је и оснивач књижевног часописа „Poeteka“, као и издавачке куће *Botimet Poeteka*. Живи у Тирани.

Гордана Лековић (1962, Нови Пазар), дипломирала је на Одсеку за српскохрватски језик и књижевности југословенских народа и народности Филозофског факултета у Никшићу, магистрирала на смеру Социологија језика на Филолошком факултету у Београду, где је одбранила и докторску дисертацију из области лингвистике. Пише и објављује критичке приказе и рецензије, есеје, уџбенике, стручне и научне радове из области књижевности, антропологије и лингвистике. Сарађује са више листова, стручних и научних часописа у Црној Гори и региону. Живи у Бару.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), дипломирала је и завршила мастер студије из енглеске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила збирке поезије *О џило џвори ме* (2011) и *Изван комуникаџије* (2013) и књигу поезије на италијанском језику *La mia raura di essere schiava* у преводу Фабија Барћеландија (Gilgamesh Edizioni, 2014). Заједно са Предрагом Милојевићем уредила је зборник поезије соци-

јалне тематике *До зуба у времену*. Њена поезија уврштена је у неколико антологија и зборника а учествовала је у неколико поетских фестивала. Бави се превођењем са енглеског језика. Пише прозне цртице, приказе и критичке текстове. Објављује у периодици и на интернет порталима у земљи и региону. Преводи са енглеског језика. Пише поезију и кратке приче. Живи у Крагујевцу.

Виолеџа Миџровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише есеје и књижевну критику, објављује у периодици.

Оџо Олџвањи (1971, Суботица), аутор је романа *Црне циџеле* (2005), *Кичма ноћи* (2010) и *Ивер* (2015). Од раних деведесетих, објавио је четрдесетак приповетки у часописима као што су „Градина“, „Кораци“, „Северни бункер“ и „Политикин забавник“, и антологијама као што су *Бели шум*, *Градске љиче*, *Нова срџска љриџовейка* и *Чейџврџасџо месџо*. Са енглеског је превео књигу *This Is Serbia Calling* Метјуа Колина, романа *Злаџна крв* Луџијуса Шепарда, *Киша као меџак* Дејвида Шоа и *Пресџоница насиља* Џорџа Пелеканоса, као и три наслова Џонатана Летема – *Сва сирџад Бруклина*, *Не волиш ме џош* и *Тврђава самође*. Живи и ради у Београду.

Раша Поџов (1933, Мокрин), завршио је Филозофски факултет у Београду. Новинарску каријеру започео у новосадском „Дневнику“. Био је новинар листа „Младост“ од 1961. до 1964, затим новинар Радио Београда од 1964. до 1967. У Телевизији Београд је био до 1967. године. Осим тога био је лектор за српскохрватски језик у Лондону, Бирмингему и Нотингему од 1975. од 1977. Главни уредник издавачке куће Матица српска био је од 1983. до 1985. године. Добитник је *Годишње награде Радио Београда* 1967. године за серију „Видови фашизма“. Колумниста је дневних новина „Политика“, где углавном пише о друштвеним темама. Наступао је у ТВ серијама као приповедач, неке од најпознатијих су: „Радост сазнања“, „Фазони и форе“, „Варошарије“, „У сну сан“, „Шешир без дна“. Објавио је, између осталог: *Два ока* (1963), *Гвоздени маџарац* (1976), *Жабца који не зна да ћуџи* (1987), *Трулеж зџаве* (1991), *Шешир без дна* (2001), *Лажљива усџа исџине* (2002), *Ноћашњи снови* (2006), *Краљевски жабца* (2008), *Сџев о џранзиџији* (2009),

Дим са звезда (2010), *Ђавољи дисџенџи* (2011), *Каџ сам џао у фрас* (2012), *Мокрински џаџуљџи* (2013).

Мира Поџовић (1952, Београд), дипломирала је новинарство на Факултету политичких наука у Београду. На трећем степену студирала је комуникаџије у области политике, културе и уметности, најпре у Паризу (на Сорбони), а потом у Београду. Годинама је била дописник југословенских и српских медија и наставила је да пише за београдску штампу о културним и књижевним догађајима у Француској. Бави се и превођењем с француског на српски језик. Аутор је збирки прича *Беоџраџ Парџз* (2007), *D'une terrasse à l'autre* (2012) и *Хармонија* (2012). Привржена краткој прози, своје приче и преводе прича француских аутора – међу којима су Ле Клезио, Филип Делерм, Ани Сомон – редовно објављује у српским књижевним часописима. Од 1996. године живи у Паризу.

Иван Раџосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. Радио је као уредник у књижевном часопису „Реч“, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе“. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене срџске љрозе* (1999). Живи у Београду.

Бисерка Рајџић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. Бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Праџа* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из кулџурне археолоџије љраџа* (2006) и *Шоџен, Жорџ Санџ и њена деџца* (радио драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатланџик“ за 2009. годину. Живи у Београду.

Ана Рџсџовић (1972, Београд), дипломирала је српску књижевност и језик с општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду.

Објавила је песничке књиге: *Сновидна вода* (1994), *Уже од ђеска* (1997), *Забава за доконе кћери* (1999), *Живоћ на разједници* (2003), *Око нуле* (2006), *P. S.* (изабране песме, 2009) и *Мејтеорски ошћад* (2013). Добитница је Бранкове награде, награда „Бранко Миљковић“ и „Милица Стојадиновић Српкиња“, Награде сајма књига у Игалу, Дисове награде, као и немачке награде „Hubert Burda“ за младе европске песнике. Песме су јој превођене на бројне језике и заступљене у више домаћих и страних антологија. Преводи са словеначког и енглеског језика. Живи у Београду.

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ђоле* (2010) и *Сајтори* (2013), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сагоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Дејан Тиаџо Сџанковић (1965, Београд), објавио је збирку кратких прича *Одакле сам била, више нисам и друге лисабонске џриче* (2011). Превео је Иву Андрића на португалски и Жозеа Сарамага на српски (*Слейило, Јеванђеље ђо Исусу Хрисџу, Седам Сунаца и Седам Луна/Месечина*). Живи у Лисабону.

Сава Сџејанов (1951, Падеј, Банат), студирао је историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Радио у Галерији Матице српске, Фото галерији и у Центру за визуелну културу „Златно око“. Објавио је велики број текстова из области ликовне критике и савремене фотографије у дневним листовима, стручним часописима и каталогима изложби. Заступљен у већем броју зборника и антологија о савременој уметности. У периоду од 1977. године до данас приредио већи број ауторских изложби у области актуелне уметности код нас и у иностранству (Мађарска, Аустрија, Немачка, Француска, Словачка, Румунија, Русија, Канада). Објавио књиге: *Свеџлојиси* (1981) и *Поџреба за сликом* (1988), те више уметничких монографија од којих је најзначајнија монографија о скулптури Олге Јеврић (2000). Добитник је више награда и признања. Живи у Новом Саду.

Бојана Сџојановић Панџовић (1960, Београд), пише књижевноисторијске, књижевнотеоријске и компаративне студије и огледе из југославијске, посебно из области експресионизма и модерне књижевности, као и књижевну критику, прозу, поезију и есеје и преводи с енглеског и словеначког. Објављене књиге: *Поеџика Мира на Јарца* (1987), *Линија годира* (1995), *Наслеђе сумџраизма – џоеџичке фиџуре у срџском џеснишџиву деведесџтих* (1998), *Срџски експресионизам* (1999), *Срџске џрозаџе – анџолоџија џесама у џрози* (2001), *Криџичка џисма* (2002), *Морфолоџија експресионистџичке џрозе* (2003) *Бескрајна* (поеџија, 2005), *Неболомсџиво – џанорама срџскоџ џеснишџива краја ХХ века* (2006), *Побуна џроџив средџишџа – нови џрилози о модерној срџској књижевности* (2006), *Ошџар џао – есеџи, криџичке, џолемике* (2008), *Заручници ваџре* (поетска проза, 2008), *Исијавање* (поеџија, 2009), *Расџони модернизма – џџоредна чишања срџске књижевности* (2011), *Песма у џрози или џрозаџа* (2012), *Лекџије о смрџи* (поеџија, 2013). Приредила више књига и антологија. Живи у Београду.

Саша Сџојановић (1965, Приштина), аутор је четири романа: *Крвоследници* (2003), *Manchester City Blues* (2006), *Var* (2008) и *Последњи дан Боџа Саџурна* (2013). Роман *Var* је 2011. године објављен на чешком језику, 2013. године преведен је и на пољски, а у току су преводи на енглески, италијански и шпански језик. Објавио је књигу приповедака *Тачке џоџљења* (2011), као и збирку кolumни *Свежњеви и сужњеви* (2012). Више пута је награђиван на конкурсима за кратку причу („Лаза Лазаревић“, „Милутин Ускоковић“, „Улазница“, „Књижевна реч“, „Награда НБ Бор“ итд.). Уредник је часописа *Think Tank* и директор Фестивала књижевности „Think Tank Town“. Члан чешког ПЕН клуба.

Владимир Сџојнић (1980, Београд), дипломирао је на Правном факултету у Београду 2005. године. Поеџију, есеје и књижевне приказе објављивао је у бројним домаћим и регионалним књижевним часописима, дневним листовима, антологијама и зборницима. Песме су му преведене на пољски, француски, енглески, мађарски и словеначки језик. Добитник је Награде „Млади Дис“ за најбољи необјављени песнички рукопис у 2008. години. Објавио је књиге песама: *Време се завршило* (2008), *Поџоалбум* (2010), *Czas się zakończył* (друго издање књиге *Време се заврши-*

ло, на пољском језику, Краков, 2011), *Позив на саучесништво* (2011) и *Кућија* (2013). Приредио је антологију нове српске поезије *Просјори и фигури*, избор из нове српске поезије (2012). Са Владимиром Ђуришићем приредио књигу изабране младе српске поезије *Van, tu, free* (2013). Преводи са енглеског језика и уређује интернет часопис за савремену поезију *Агон* (www.agoncasopis.com) и поетски блог *Јуродиви*. Живи у Земуну.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је девет књига: *Coated brain/ Поховани мозак* (драма, 1996), *Светио Тројство Георгија Зесовског* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за њаншомиму* (приче, 1997), *Анџолоија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друји наслови* (роман, 2003), *Кроз љусцињу и прашину* (роман, 2005), *Куварове клејве и друје љадосици* (роман, 2006), *Алтернативни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исјод црџе* (приче, 2010). Приредио је пет антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра.

Бора Ђосић (1932, Загреб), српски и хрватски романописац, есејиста и преводилац. Од 1937. до 1991. године живео је у Београду, потом се преселио у Ровињ, а данас живи у Берлину. Спиратељску каријеру почео је 1962. књигом *Видљиви и невидљиви човек*. Написао је око 50 књига, издатих у Србији, Хрватској и Немачкој. Добитник је низа награда међу којима су: Нинова, Награда Албатрос коју додељује Фондација Гинтера Граса, Награда Стефана Хајма. Његова књига *Улоја моје љородице у светској револуцији* имала је успешну позоришну и филмску адаптацију. Написао је драму *Радо иде Србин у војнике*, преводио је Мајаковског, превео је и адаптирао мјузикл *Коса*, који је постављен у Ателјеу 212 само годину дана након премијере у Њујорку. О његовом раду, сем бројних рецензија, постоје и значајне књиге (Милош

Стамболић, *О Тујорима*, Предраг Бребановић, *Погруми марцијана*).

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Парафраг* (1999), *Сисџем* (2011) и *Језик* (2014). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављује у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.

Томаж Шаламун (1941, Загреб – 2014, Љубљана), Објавио је следеће песничке књиге: *Poker* (1966), *Namen pelerine* (1968), *Romanje za Maruško* (1971), *Bela Itaka* (1972), *Amerika* (1972), *Arena* (1973), *Sokol* (1974), *Imre* (1975), *Druidi* (1975), *Turbine* (1975), *Praznik* (1976), *Zvezde* (1977), *Metoda angela* (1978), *Po sledeh divjadi* (1979), *Zgodovina svetlobe je oranžna* (1979), *Maske* (1980), *Balada za Metko Krašovec* (1981), *Analogija svetlobe* (1982), *Glas* (1983), *Sonet o mleku* (1984), *Soy realidad* (1985), *Ljubljanska pomlad* (1986), *Mera časa* (1987), *Živa rana, živi sok* (1988), *Otrok in jelen* (1990), *Amra* (1995), *Črni labod* (1997), *Knjiga za mojega brata* (1997), *Morje* (1999), *Gozd in kelih* (2000), *Table* (2002), *Od tam* (2003), *Z Arhilo-hom po Kikladih* (2004), *Sončni voz* (2005), *Sinji stolp* (2007), *Njanja me od nikogar obiše kot riba* (2008), *Levu sem zribal glavo do pol gobca, potem sem nehal* (2009), *Mrzle pravljice* (2009), *Ko vdre senca* (2010), *Letni čas* (2010), *Opera buffa* (2011), *Dih* (2013), *Molusk* (2013), *Dojenčki* (2014), не рачунајући реиздања и изборе; неколико књига за децу и једну књигу прича – *Hiša Markova* (1992). Један је од најпревођенијих савремених европских песника. Примео је Прешернову награду 1999. године. Шаламун је био ванредни члан SAZU-а, добитник Јенкове награде (2007) и Европске награде за животно дело града Минстера (2007). Овенчан је и Златним венцем у Струги 2009. и Његошевом наградом 2013. године.

Шабан Шаренкајић (1956, Нови Пазар), оснивач је Културног центра „ДамаД“, покретач књижевног часописа „Мак“ и магазина „Хас“. Пише поезију и прозу. Бави се и превођењем. Објављене књиге: поезија – *Кућна неја* (1987), *Учена вода* (1990), *Имџерија хлеба* (1993), *Земна снаја* (1997), *Стамболска сјрема* (1997), *Меморијалне љлоче* (2002), *Лирика мањинства* (2005), *Мајерњи јетшо* (2005), *Изабране љјесме* (2006) и *Земна осјавишћина* (2007); романи – *Буквица* (2000), *Пазарска шприлоија* (2003) и *Мазија* (2009). Живи у Новом Пазару.